

15

SLIKAR, ČIGAR ČOPIČ JE VODIL BOG

Biti zdravnik ni le poklic, je tudi način življenja. Zdravnik sveti Jožef Moscati se je zelo žrtvoval za svoje paciente. Najočitneje je to dokazal, ko je ognjenik Vezuv začel bruhati lavo in se je kljub veliki nevarnosti odpravil v mesto pod vznožjem vulkana, od koder je rešil številne bolnike iz tamkajšnje bolnišnice, ki se je takoj zatem podrla.

»Kdor opravlja svoj poklic z Božjo pomočjo, je v svojem poklicu uspešnejši kot ostali?« je zanimalo Manco.

»Kdor opravlja svoj poklic predano, z ljubeznijo in prosi za Božjo pomoč, je v svojem poklicu uspešen,« se je strinjal Serafinček. »Ne pravim, da je uspešnejši od vseh. Svetniki namreč niso tekmovali z drugimi ljudmi. Niso se primerjali, kot to ljudje tako radi počnete. Njihove molitve in predanost niso imele za cilj biti boljši ali celo najboljši. Njihov namen je bil čist. Bogu so služili tako, da so zvesto in ljubeče opravljali svoje delo.«

»Kaj pa slikarji?« je zanimalo Tamaro. »Enega poznam, ki je predan svojemu delu, vendar ni niti malo svetniški.«

»Tudi slikarji imajo svoje predstavnike med svetniki. Eden takšnih je Janez iz Fiesole. Davno tega je živel, v srednjem veku. Bil je Italijan. Družina, v kateri se je rodil, je bila globoko verna. Ko je odrasel, je vstopil v dominikanski samostan. Že pred tem pa se je izkazal kot zelo nadarjen umetnik. Kot slikar je veliko slikal v cerkvah, kapelah in samostanih.«

»No, to so počeli mnogi slikarji,« je ugovarjal Peter.

»Imaš prav, mnogi slikarji so naslikali čudovita dela po različnih cerkvah. Vendar je bil Janez iz Fiesole nekaj posebnega. Njega so ljudje že v času njegovega življenja poimenovali angelski blaženi.«

»Zakaj pa?« ga je prekinila Tamara.

»Tiho bodi,« jo je utišal Peter.

»Njegova dela so bila nekaj posebnega. Janez je veliko molil in meditiral. Preden se je lotil svojega dela, je veliko molil in premišljeval. Ni si želel le lepo slikati, temveč je hotel na platno ali na steno preliti Božjo resničnost. Pustil je, da je Bog vodil njegov čopič in mešal barve.«

»Zanimivo,« se je čudil Peter.

»Slike, ki jih je narisal, so izžarevale molitev, bile so prave meditativne knjige. Pri tem pa je ostal skromen in ponižen. Nobenih časti si ni želel. Papež ga je sicer hotel imenovati za škofa, vendar je to čast zavrnil.«

»Bi bil tako dober slikar tudi, če ne bi toliko molil?« je zanimalo Tamaro.

»Bog ve,« je Serafinček skomignil z rameni, »verjetno bi lepo slikal, ker je bil nadarjen umetnik, vendar njegova dela ne bi izžarevala globoke vere. Bila bi prazna in neosebna, čeprav bi predstavljala svetopisemske prizore.«

»Se to lahko začuti iz slik?« se je čudila Manca.

»Seveda se začuti,« je pokimal Serafinček, »lahko vam povem primer. Če se vam nasmehne kateri koli človek, ki ga poznate, je ta nasmeh prijeten. Ko se vam nasmehne vaša mati, je to nasmeh, ki izžareva toplino in iskreno ljubezen. V obeh primerih gre za nasmeh, pa vendar pri materinem nasmehu začutite njeno ljubezen in predanost. Podobno je bilo pri umetniških delih slikarja Janeza iz Fiesole.«

»Zdaj pa razumem,« se je posvetilo Tamari.

»Vidite, ni pomembno, kakšen poklic človek opravlja, po-

membno je le, s kakšno ljubeznijo in predanostjo ga opravlja,«
je še dodal Serafinček.

Naloga: *Nekoga izmed odraslih vprašaj, kako se je odločil za poklic, ki ga opravlja.*